

[Lonely Wolf, you know](#)

Heipsun hei. Haluan tuoda oman tarinani julki. Ja haluan ihan vain sanoa, että yksinäisyys voi olla osa onnetta ja osa sinua, kuten koen, että se on osa minua.

Tosiaanki haluan pohjustaa tätä tilaa sillä tiedolla, että mulla on ollut kavereita ja oon niiden kanssa myös oleskellu kaiken maailman harrastuksissa. Koskaan en oo kuitenkaan vapaa-ajalla sen kummemmin osannu ns. hengaila menemään jossakin kaupungilla tai puistoissa yms. Ala-asteella meillä oli tiivis luokka, joka kuitenkin luonnollisesti yläasteelle mennessä hajos. Yläasteella puolestaan olin tsiljoonissa eri kaveripiireissä aina aika-ajoin. Eliikkäs olin just niitä outoja hyypiöitä, jotka kulki frendinsä perässä porukasta toiseen ja aina jotenkin onnistui mukamas saamaan uusia "oikeita" kavereita, joiden kaa juttu loppu, kun ei uskaltanu avautua ja luottaa niihin.

Yläasteen aikana meidän luokan tytöistä kasvoi tiivis porukka ja unelma siitäkin yhteisöstä kaatui, kun koulun päättäreinä mut potkastiin ulos tyttöjen eri somealustojen ryhmistä. Kysäsin sitten yhdeltä, johon luotin ihan satasella, että mikä homma. Vastaus oli niinkin kaunis kuin "ne vaa alko haukkuu sua ja sitä kui ruma, läski ja tekopyhä oot, kuulemma nautit vaa ku muut epäonnistuu ja kerrot salaisuuksia aina eteenpäin". Tämäkin kaveri lopetti yhteyden pidon tämän jälkeen. Eniten tässä jutus sattuu se, että eniten musta puhuu pahaa se mimmi, jonka oon tuntenu 2-vuotiaasta asti ja ollaan aina oltu ku paita ja peppu. Nyt syksymmällä tämä mimmi on sitten laitellu viestiä, että nähtäsikö. Mutta asiasta ei sen enempää.

Tosiaankin oon siis yksinäinen, todella yksinäinen. Tilannetta ei oo tässä helpottanu myöskään se, että lähin opiskelemaan n. 100 km päähän kotoa ammattikouluun, jossa en tunne yhtikäs ketään. Oon vieläpä jätkä-voittosella linjalla eli oon kaikkien alottaneiden uusien ykkösten ainut tyttö. Oon tässä itseäni tsempannu ja vahvistanu, että joskos uskaltaisin niiden jätkien keskusteluihin esim. ryhmätöiden aikana osallistua, mutta ikinä ei oo vielä tässä niiden puheiden aiheet ollu semmosia, mihin osaisin ottaa kantaa. Meillä on vaan niin erilaiset mielenkiinnon kohteet.

Mulla oli pitkään videopelit kovasana ja sain niiden pelaamisesta virtaa, mutta yksikään mun vanhoistakaan kavereista ei välitä pelaamisesta tuon taivaallista. Jotenkin menny jopa ihan kokonaan into, ei vaan oo ees löytyny semmosta yhteisöä josta ottaa koppia ja hankkia sitä kautta pelikavereita. Omaa kunnan communityä ei siis oo viel löytyny.

Tässä yksinäisyydessä hauskinda on se, että mua se ei ahdistaa tai haittaa, kun vain aika-ajoin. Vanhemmat on ehdotellu, että kävisin juttelemassa jollekki aikuiselle, mutta ei mun mielestä mun tarvitse. Oon yksinkertaisesti vaa tämmönen löllerö, ja tietenkä vielä ujo että en varmasti niin helposti sais kavereita :))

Kuitenkin loppuun kaikki sumpattuna...oon yksinäinen, mutta en jotenkin jaksa kauheammin asiasta ahdistua. En koe tarvitsevani apua, mutta kaipaisen silti kavereita. Toisaalta vaivannäkö mitä niiden hankkimiseen olen nähnyt on aika vähäistä, vielä :)

Ylipäättänsä tahdoin tuoda esille siis sen, että meitä on moneen ilman, että mielessä viiraa (toisaalta varmaan mullaki jotai vikaa päässä, kun näin ajattelen xd).

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2019/lonely-wolf-you-know>